

Möhkösten murha

Möhkönen.

Tuo tummanpuhuva, selkeästi minulle ilkuva Möhkönen. Siinä se ultraäänimonitorissa köllöttelee ja näyttää siltä, kuin se nauttisi olostaan. Mutta eipä tiedä Möhkönen vielä, mikä sitä tulevaisuudessa odottaa...ilku nyt, kohtapahan et paljon naura! Tulevat myrkkyhoidot näet pistävät sinut vielä anelemaan armoa, kun ne tunkeutuvat sisääsi ja tuhoavat sinut pala palalta, kerros kerrokselta, kunnes sinusta ei ole yhtikäs mitään jäljellä. Pam! Poissa minun elimistöstäni, sielustani ja ruumiistani. Ikuisesti. Toivottavasti emme tapaa enää. Ikinä. Sota on siis julistettu, taistelu alkakoon! Minä vastaan Möhkönen.

Eipä tullut minun pieneen mieleeni, ei edes hitusenkaan, että minullakin voisi olla rintasyöpä. Postiluukun kolahdus ja kirje, jossa pyydettiin mammografian lisätutkimuksiin. No, mikä lie kalkkikertymä. Käydään vaan lisätutkimuksissa, ajattelin vielä tuolloin.

Totuus valkeni, kun radiologi tutkiessaan minua valmisteli jo pahimpaan. Tuolloinkin vielä ammatillinen puoleni, laboratoriohoitaja, pukkasi esiin. Kyselin radiologilta vaan sitä, että mihin laboratorioon he mahtavat lähettää PAD-näytteet tutkittavaksi. Liekö johtunut puudutusaineesta paksuneulanäytteen ottamisen yhteydessä vaiko shokista, mutta jalkojen ja käsien tärinä oli sitä luokkaa, että olisi tullut isompikin satsi kermaa vatkatuksi. Eipä siinä sitten muuta kuin takaisin työn ääreen ja odottelemaan yhdessä ihanien työtovereideni kanssa lopullisia vastauksia.

Ja tulihan se sieltä viimein, tehtiin lisävärjäyksetkin ja vahva epäily invasiivisesta duktaalista karsinoomasta. Seuraavaksi leikkaavan kirurgin vastaanotolle, jossa yhdessä pohdittiin, olisiko koko rinnan poisto vai säästävä leikkaus parempi. Päätöshän oli loppupeleissä minun, mutta onneksi olimme samoilla linjoilla - säästävä leikkaus ja sädehoidot tässä vaiheessa. Tilannehan saattaa muuttua, kun leikkaus on tehty ja lopulliset vastaukset saatu, kertoi kirurgi. Ja eikun odottelemaan leikkausaikaa.

Mennä porskutin kuin ennenkin ja läheiseni elivät täysillä mukana. Suuri kiitos kaikille heille - ilman hömppähuumoria olisi varmasti ollut kivisempi, mäkisempi ja mutkaisempikin tie, mutta huumorin voimin tilanne ei tuntunut lainkaan toivottomalta. Minä ja Möhkönen tulisimme vielä hetken käymään sotaa kehossani, mutta vain hetken, sillä leikkausaika oli jo hämmöttämässä nurkan takana.

9.5.2018

Ja se päivä koitti, jolloin tiemme erkanivat. Kuvittelin jännittäväni leikkausta, mutta enemmän olen kauhuissani hammaslääkärissä käydessäni. Pitkä päivä odotella leikkausta, viisi pitkää ja

takamuksen puuduttavaa tuntia. Sinä aikana kaikki mahdolliset aikakauslehdet tuli selattua eteen- ja taaksepäin, aina vain uudestaan ja uudestaan.

Muita leikkauksiin menijöitä oli kanssani useita ja jokainen vuorollaan kutsuttiin paikalle. Viimein olin enää yksin jäljellä, ja hoitaja tuli hakemaan minua. Ajattelin, että se jännitys nyt jotenkin konkretisoituisi, mutta ilman sen ihmeempiä tunnereaktioita marssin kiltisti hoitajan perässä leikkaussaliin ja asettauduin leikkauspöydälle. Pian nukahtaisin enkä tietäisi mitään, mitä ympärilläni touhuttaisiin, minun parhaakseni kuitenkin kaikki. Leikkurin väki kyllä tietää mitä tekee, joten jättäydyn heidän käsiinsä. Tästä alkaa uusi taival elämässäni - hyvää yötä hetkeksi!

Availen silmiäni, tulen pikkuhiljaa takaisin unten mailta nykyhetkeen ja automaattisesti tunnustelen heti vasenta rintaani, onko se vielä siinä kokonaisuudessaan. On se, säästävä leikkaus siis oli riittävä. Ei tunnu kipujakaan.

Ystävällinen hoitaja vastailee kummallisiin kysymyksiini. Kysyn esimerkiksi, että huusivatko he kuorossa äsken "Tuire, herää!!!!" No, kaikenlaisia hallusinaatioita voi nukutuksen jälkeen olla. Hoitajat kuulevat varmasti mielenkiintoisia tarinoita ja kysymyksiä heräämössä.... Pian sängyn pyörät laitetaan pyörimään kohti osastoa, sillä vointini on hyvä. Ensin he meinasivat laittaa minut käytäväpaikalle, mutta onneksi toiselta osastolta löytyi petipaikka. Siinä sängyllä istuskelen ja ihmettelen maailman menoa; kaikenlaista näkee ja kuulee. Ajattelenkin, että onneksi olen suhteellisen "terve" - pian pääsen pois täältä! Kuitenkin edessä on vielä hermoja raastava yö. Vielä tuolloin ei ollut aavistustakaan, kuinka hermoja raastava siitä tulisi. Vierustoverini, vanhempi rouvashenkilö, näet rukoili koko yön ja jos oli hetken rukoilematta, puhua höpötti alati ilman taukoja. Mutta meitä on monenlaisia ja kaikki tarvitsevat ja saavat hoitoa. Uneton yö on siis murheista pienimpiä.

10.5.2018

Aamu valkeni ja ilokseni kuulin, että pääsisin jo kotiin samana päivänä. Leikkaushaavat olivat siistit ja kotiohjeistukseni jälkeen pirautin miehelleni, jotta vaimon voisi nyt noutaa kotio. Oli kyllä juuri ehtinyt anoppilaan kahville Haminaan, kun ensin luulimme, että kotiutus olisi vasta puolen päivän jälkeen...mutta komento takaisin, auton nokka Kotkaa kohti ja kaasua pohjaan! Siitä sitten elinvoimaisena kaupan kautta kotiin.

Päivät soljuivat seuraavaa lääkärin käyntiä ja lopullista Möhkön luokitusta ja tyyppitystä odotellen ilman sen kummempia kipuja. Vähän pääsivät hakasen kiinnityskohtat tulehtumaan, mutta nou hätä, antibiootit kehiin ja hakasten poisto pari päivää aiemmin kuin piti! Tämäkin asia hoitui siten, että näppärä tyttäreni nappasi älypuhelimellaan kuvan tulehtuneista hakasista. Minulla itselläni on vielä vähä-älypuhelin, jolla kuvan ottaminen olisi ollut vain haave. Lähetimme otoksen työpaikalleni sairaanhoitajalle Liisalle nähtäväksi. "Näyttää

tulehtuneelta, tulepas lääkärin vastaanotolle ylimääräiseksi potilaaksi”, Liisukka kertoi. Yes, homma hoitui ja minähän tulen. Näppärää tuo älyaika.

5.6.2018

Vihdoin lääkärin tapaaminen: olin siis tavallaan asennoitunut, että säästävän leikkauksen ohella saan vain sädehoidot, olin jopa suorastaan varma siitä. Kun sitten odottelin tohtorin luopääsyä, hoitaja mittasi verenpaineeni...useaan otteeseen, sillä valkotakki ja Carea syndrooma iskivät täydellä teholla: paineet korkeimmillaan 190/126. Vastaavasti kotona lukemat ovat normaalit, noin 120/75 ja sitä rataa.

Ei auttanut, vaikka välillä makasin. Paineet suorastaan nousivat joka kerta kun näin, että nyt hoitaja tulee taas mittaamaan. Yhä vain ylöspäin. Hoitaja sanoikin jossain välissä, että eihän sinua voi kotiin laskea näiden paineiden kanssa, mutta vastustin heti sairaalaan jäämistä. Toyotan etupenkki oli pullia täynnä, joita olin viemässä työpaikalleni. En siis mitenkään voi jäädä lepäilemään, koska pullat piti toimittaa perille ihanille työtovereille! No, minut armahdettiin ja pääsin lääkärin luop.

Kaksi pesäkettä, yllätyslöydös poistetussa koepalassa. Kaksi Möhköstä siis minulle irvistelemässä. Mutta onneksi molemmat pois ja säästävä leikkaus tehty riittävällä marginaalilla.

Mutta, toinen Möhkönen olikin semmoista aggressiivisempaa, Her2 positiivista luokkaa, joka ennen muinoin on helpostikin lähetellyt etäispesäkkeitä. Nykyään hoidot tähänkin ovat kehittyneet, joten toivotaan, että riiviöitä ei sitten muualta löydy. Ihana ja herttainen lääkärimini kertoi, että molemmat löytyneet syövät olivat luokkaa 1, mikä oli hyvä asia. Kooltaan Möhköset olivat 9 ja 11 millimetrisiä. Mutta koska toinen oli Her2 positiivinen, nyt tarvittiinkin myös sytostaatit. Ja se sädehoito.

Siinä se nyt tuli. Sytostaatit sittenkin. Vähän suu kuivui ja nieleskelin karvasta pettymystä ja manasin Möhköset alimpaan sinne, minne kuuluukin. Haukoin hetken kuin kala kuivalla maalla, mutta tokenin taas pian kuuntelemaan lääkärin sanaa. Eipä auta vastaan räpiköidä, lääkäri on ammattilainen ja tietää kyllä mikä on paras ratkaisu. Hän kertoi senkin, että kirurgin pöydälle ei nyt lähdetä. Rinnat ovat muutenkin kookkaanpuoleiset, joten jos nyt poistetaan toinen rinta, se saattaa aiheuttaa tuki- ja liikuntaelimestön sairauksia ennen kuin uusi rinta ehdittäisiin rakentaa.

Ja silti saisin ne sytostaatit sekä sädehoidon. Apua! Taloudellinen pärjääminen tuli heti mieleeni. Ensimmäisenä ajatuksena oli se, kuinka saan maksettua vuokran ja muut laskut ja vielä ruokituksi lapset tämän sairasloman aikana. Lapset tosin ovat jo täysi-ikäisiä neitoja, ja asustelevatkin tällä hetkellä jo omillaan, mutta ensimmäinen ajatus tuokin...mistä lie pulpahti

siihen kummittelemaan. Minun pieniä purpuloitahan he silti ovat, asuvatpa sitten kotona tai jo omissa kodeissaan.

Sosiaalihoitajan tapaaminen kuulemma järjestetään sitä toivoessani, sekä kaikenlaista kriisiapua, sopeutumisvalmennusta ja seksuaaliterapeuttia on saatavilla. Toistaiseksi en ole kokenut tarvitsevani näitä. Olen puhua pälpättänyt asiasta läheisilleni, tutuille ja melkeinpä jo puolitutuillekin, joten asia on jollain tapaa mielestäni käsitelty.

Miehelleni kerroinkin, että on sitten tiedossa limakalvojen kuivuminen. Nimenomaan kaikkien limakalvojen, joten lohtutortustakin tulee kuulemani mukaan kuin lehtitorttutaikinaa. No, hänen kommenttinsa tähän asiaan olikin, että ”onneksi on hierontaöljyä kanisterillinen”.

Meinaa ilmeisesti kaataa koko kannullisen sitten kun aika on....

Näiden uutisten kanssa palailen kotiin, lämmitän saunan ja sulattelen saamaani tietotulvaa ja tulevia hoitoja. Lauteille siis!

Tuo ihana tuleva hetki mielessäni, saankin yllättäen kutsun takaisin sairaalaan. Eipä siis vielä kuitenkaan rentoutumista, vaan uutta stressinaihetta kehiin. Sain samalle päivälle ajan kiireelliseen koko vartalon tietokonetomografiaan, jossa varmistetaan, että Möhköset eivät ole levinneet muualle elimistöön. Vähänhän tuo tietysti jännitti, mutta tutkimus ei kestänyt kauaakaan.

Tietotulvaa sitten taas sulattelemaan kotio, joten nyt sinne saunan lauteille, jonne kaikki murheet aina häviävät.

12.6.2018

Edellisen lääkärikäynnin yhteydessä sain jo ensimmäisen ajan sytostaattihoitoon. Tiedossa siis kuusi sytostaattihoitoa kolmen viikon välein, ja lopuksi ne sädehoidot.

Ensimmäinen sytostattikäynti hiukan laittoi perhosia vatsaan ja paineet kohosivat taas taivaisiin, kun h-hetki lähestyi. Varmaan siksi, kun ei oikein tiennyt, miten kaikki tulisi menemään.

Kynsiin olin hölvännyt jo paksun kerroksen kimallelakkaa, koska nättinähän piti tietysti olla! Lisäksi olin jostain lukenut, että jos kynnet lähtee, lakkaus auttaa. Olin lukenut netistä kaikki kauhuskenaariot, mitä sytostaattihoitojen aikana voi tulla; kynsien irtoaminen, hiustenlähtö, ripuli tai ummetus, oksentelu, pahoinvointi jne. Kuvittelin jo valmiiksi kuinka vellon sängynpohjalla, oksennan ja voiinkin pahaa oloani päivästä toiseen ja koen olevani maailman surkeimmassa kunnossa oleva ihmisolennon ressurkka.

Ensimmäisen syton aika siis koitti. Sain lepäillä ihan rauhassa lavitsalla vielä ensimmäisen ja toisenkin kerran, sitten siirtyisin muiden joukkoon tuoleille istumaan, jossa solumyrkky sitten tiputetaan. Hoitaja kertoi koko ajan mitä tehdään. Käteni laitettiin jäähanskoihin, jotta kynnet

eivät irtoaisi, ainakaan niin helposti. Viimein sytostaatti laitettiin tippumaan, hiljalleen näin ensimmäisellä kerralla, jotta nähdään, tuleeko mitään reaktiota. Hoitaja olikin koko ajan valmiina keskeyttämään tiputuksen, jos jotain oiretta ilmaantuisi. En tuntenut kuitenkaan mitään!

Sinne se solumyrkky meni, jokaiseen kroppani kolkkaan varmistelemaan vielä, jottei missään Möhkösiä enää lymyilisi ja ettei niitä enää ilmaantuisikaan. Siitäs saitte, mokomat Möhköset! Miltäs nyt tuntuu, kun saatte maistaa omaa lääkettänne? Yes! Yrittäkää nyt pyristellä - sinnehän tainnutte, jos teitä vielä jossain lymyilee!

Muutaman tunnin jälkeen pääsin kotiin odottelemaan, josko jotain oireita vielä ilmaantuisi. Energiaa riitti, enkä tuntenut oikein mitään.

Seuraavana aamuna minun tuli pistää valkosolukasvutekijä, Neulasta-piikki, vatsanahkaan, sillä solumyrkyt laskevat valkosolujen määrää. Sinne läskien sekaan sen tuikkasin ja luulen ainakin, että meni oikein. Harjoittelin toki kumiukkoon pistämistä jo sairaalassa, joten sinne vaan piikki lihaan!

14.6.2018

Mitä kummaa? Piikin jälkeisenä päivänä tunsin jalkojen väsyvän, sellaista lihas- ja nivelkipua, joka oli melkoisen jäytävää. Häiritsevää. No, tämänhän kestetään, jos muita oireita ei tule. Juuri kun sain totuttua kyseiseen ajatukseen, tunsinkin makuainin häipyneen ja kitalaki oli kuin palanut. Koko ajan kuitenkin mätin pöperöä poskeen, jotta saavutetut linjat säilyisivät! Ettei vaan laihtumaan pääse, vaikka eipä tuo olisi pahitteeksi. Ahne kun olen, söin siis vaikka en maistanutkaan mitään. Ja jäätelö! Nyt sain luvan kanssa herkutella tuon ihanan, pehmeän ja samettisen herkun kanssa. Se auttoi jotenkin nielukipuun - uskoin ainakin vahvasti näin. Yhtenä päivänä väsymys painoi kovasti ja vähän kurkkukipua, mutta ajattelin, että jos näin pienillä sivuoireilla pääsen pälkähästä, hyvä niin. Lähteköön vaikka joka ikinen karva päästä ja muualtakin, jos vaan ei tule pahaa oloa! Energiaa löytyisi taas vaikka muille jakaa, ja jään odottelemaan seuraavaa solumyrkkyannosta.

28.6.2018

Niin...tässä odotellessa sitten ne hiukset alkoivat lähteä. Ensin vain vähän, sitten enemmän ja lopulta tupsuittain. Jännittävää kihelmöintiä päässä - ihan kuin tiukka ponnari olisi avattu aina vain uudelleen auki.

Sitten iski paniikki: mitä pidän päässä, jos peruukki ei ehdikään tulla? Sovittamaan siis lippahatut, huivit ja pitsihatut ja kaikki mahdollinen. Ja mikään ei tietenkään sovi! Pipot aivan kamalia, tuubihuivi päässä näytin kuulemma leipurilta, nuoremman tyttäreni sanojen mukaan. Vanhempi tyttäreni taas repesi nauruun, kun laitoin semmoisen virkatun pipon päähäni. Nämä

siis pois repertuaaristani. Lippahattu oli aivan kaamea ja nyt alkoi jo tulla hätä. Vielä kirppari kierros ja sitten luovutan - kuljen sitten ilman tukkaa!
Kirppari kierros kuitenkin kannatti! Kaksi ihanaa huivia yhteensä 70 senttiä - ei paha ollenkaan! Tässä välissä olin tietysti jo halunnut ottaa tuntumaa, miltä kalju tuntuu. Tämän vuoksi kaivoin sukkalaatikosta Amarit päähän ja esittelin miehelleni, mimmainen olen kaljuna rouvana. Ei tietysti näyttänyt ihan aidolta kylläkään. Ihme juttu. Mutta nyt siis odottelemaan sitä seuraavaa sytostaatti-iskua Möhkösille.

3.7.2018

Koitti toisen annoksen aika. Edellisenä iltana pitää taas aloitella kortisonitabletit, yhteensä 30 kappaletta hoidon molemmin puolin. Se tietää menetettyjä yöunia, mutta eipä hätää, nukutaan sitten kun nukuttaa. Öisin voi touhuta kaikenlaista mukavaa - lueskella, maalaila, leipoa, imuroida, silittää ja niin edelleen. Mitä vain keksiikään! Otan siis viisi tablettia ja jään odottelemaan, mitä yö tuo tullessaan.

No sehän meni hyvin - nukuin kuin tukki! Vielä kortisonit nassuun Somacin kera ja menoksi. Möhköt vaviskaa; on toisen iskun aika!

Tämäkin sytostaattitiputus meni oikein mukavasti. Hoitaja oli jälleen ihana ja ammattitaitoinen, oli juttuseuraakin ja aika hurautti nopeasti. Ei ollut oireita tiputuksen aikana eikä vielä nyt seuraavanakaan päivänä.

Neulasta piikki saattaa sitten tehdä taas jalkakivut, mutta nyt yritän ehkäistä niitä buranakuurilla, jottei niin pahaksi äityisi. Inkiväärishotit ja suolavedet nautitaan toki myös, jottei tulisi pahoinvointia ja suun limakalvojen kärsimystä. Joten hyvä päivä.

Tänään on vuorossa enää hiusten parturointi kello 15. Ihanaa! Suorastaan odotan sitä, sillä karvoja on nyt joka paikassa ja haluan todellakin niiden lopullisesti lähtevän. Tytöt mukana parturiin, varmuuden vuoksi henkiseksi tueksi! Kone laulamaan ja tukka pois.

Eipä mennyt kauaakaan, kun muutuinkin tukattomaksi. Ei mitään draamaa, ei suuria tunneleimahduksia. Ehkä vähän kikatutti vain, uusi peilikuvani oli niin erilainen siinä parturoinnin aikana.

Peruukki aseteltiin päähän ja sehän istui kuin valettu. Jos ei tiedä, millainen tukkani oli ennen, ei heti arvaa peruukiksi. Toisaalta, kun oikein katson, huomaan kyllä itse, että on peruukki. Tai ehkä se tuntuu mopilta päässä, kun tiedän, että oikeita karvoja siellä pään päällä ei ole. Mutta ei haittaa, pieni murhe ja ihanat huivit on keksitty.

Kohta painelen saunaan ja tunnustelen, miltä tuntuu kaljuna saunominen. Shampootakin säästy! Toki kalju on vielä kuin kananmuna, valkoinen kun päivä ei ole päässyt pehkon läpi paistamaan, mutta kun sitä pikkuhiljaa ruskettaa, niin saatan hyvinkin painella menemään

kaupungilla ilman mitään peruukkia tai huivia. Antaa kaljun loistaa kilpaa minun kanssani!
Suuret korvikset ja meikki nassuun - se on siinä.

Lähetän vielä kaikille ystäväilleni shokeeraavia ja hengen salpauttavia kuvia kaljusta ja peruukista. Kiva kuulla kommentit! Mutta nyt rauhoittumaan ja nukkumaan, huomenna Jyväskylään tyttärelle asuntoja etsimään, joten pitkä päivä tiedossa. Good Night!

4.7.2018

Perskeleen peruukki!! Keskellä Jyväskylää ja suojatietä teki mieleni rempoa kaksin käsin koko moppi hittoon. Tuntui siltä, että se oli vinksallaan. Kuumakin se oli ja kaikin puolin nurinkurin. Pidin kuitenkin loppuun asti sen päässä, pysyin vahvana. Asuntokin löytyi, joten reissu onnistui sen puoleen täydellisesti.

Kotona sitten kummastelin, kuinka kuljen tästä edespäin ulkona. Ensin peruukin kanssa, ei hyvä. Sitten huivi päähän - aika hyvä. Turbaani tuntui vain jotenkin siltä, että banaanit puuttuvat päälaelta...lippis näytti todella kaamealta. Olin kuin suomituristi lähdössä ulkomaille ensimmäistä kertaa. Lippis on siis loistava kenelle se sopii! Ja helppo! Voipi tuuletella, kun päätä kuumottaa ja lippiksiä on miljoona erilaista. Mutta sittenkään ei minun juttuni. Testaan siis liikkumista kaljuna.

Muutama salavihkainen katse, mutta ei paljon muuta. En kyllä itsekään tuijotellut ihmisiä siten, että tuijottaakohan joku minua nyt. Rohkeasti tuulta päin! Ja sitä paitsi, tulevan vävyn sanoin: "eihän kukaan huputa pyörätuoliakaan liikkeussaan sillä!" Se on juurikin näin. Jos kerran mikään ei tunnu omalta, liikun siis kaljuna.

Kananmunanvalkoinen päälaki vielä paistaa, mutta lähden mökille torstaina aurinkoa paistattelemaan. Jospa väri tarttuisi pikkuisen päälakeen! Tosin, täytyy kuitenkin olla varovainen, sillä aurinko varmasti polttaa helposti päälakeen, jonne auringon sädekään ei ole päässyt vuosikausiin. Olen toki varovainen, enhän halua että päälakeani kuumottaa niin, että siinä voi munia tai räiskäleitä paistella!

18.7.2018

Ah! Aurinko hellii Suomea. Eipä ole tällaista kesää pitkiin aikoihin ollut, joten nyt nautitaan täysillä. Perskeleen peruukki on tietysti kuuma, joten en ota sitä käyttöön. Nyt kun olen kulkenut kaljuna, tuntuu niin helpottavalta. Ei tarvitse stressata, minkä päähän pistää. Katseita ja sipatuksia toki tulee, mutta se ei tahtia haittaa. Katsokoon, ken tahtoo, vaikka kahdesti! Tästäpä tulikin mieleeni, että nyt on kaksin verroin saatu katseita mieheni kanssa, koska hän leikkasi myös hiuksensa pois. Tukikalju! Tai oikeastaan minä ne leikkasin hänen pyynnöstään. Olisi halunnut, että keskelle päätä jäisi jotain haivenia, mutta kun en osannut ajaa kuin kaikki tai ei mitään -tekniikalla, niin lopputulos oli kalju. Ja hieno tuli! Komea parivaljakko - minulla tosin pää on kuin pyöreä pallo, hänellä taas on sopusuhtainen kallon muoto. No, jospa vaikka

vähän saisi noita lāskejā sulateltua niin pää ei näyttāisi niin kummallisen pieneltā muuhun vartaloon nāhden!

Muuten vointi nāin seuraavien hoitojen kynnyksellā on loistava ja energiaa riittāā. Huomenna vuorossa on verikokeet ja tiistaina taas Mōhkōsten myrkytys alkaa. Nyt vähān rantsuun piknikille ja ilo irti elāmāstā!

Jippii! Lisāā piknikkejā! Nyt veljenpoikani ja tyttārieni kanssa Katariinan meripuistossa ja Tervaleppālehdoissa, jossa syōtimme kādestā oravia ja pikkulintuja. Tai en siis minā ja toinen tyttāristāni...Katselimme sivusta, kun pelkāsimme noita pieniā, suloisia olentoja.

Lopuksi uimaan Äijākān rantaan Suulisniemeen ja täydellinen päivä siintāā takana päin.Kyllā elāmā on ihanaa! Nyt tosin yōt ovat vähān kuumia, kun olemme vihdoin saaneet helleallon tänne koti-Suomeen. Mutta sekin on ihanaa, ei valiteta. Huomenna sitten sinne Mōhkōsten tuhoamiseen....

24.7.2018

No niinpā niin! Nyt ovat Mōhkōset saaneet taas yhden tappokuurin lisāā. Toivottavasti ei enāā henki pihise noissa kehvelin otuksissa ja ovat kadonneet jo kuin tuhka tuuleen. Mutta varmistelun vuoksi tulee vielä kolme annosta.

Hyvin meni. Ei uusia oireita nytkāān, mutta katsotaan sitten ensi kerralla, kun sytostaatti vaihtuu tēstā Taxoterestā Cef -sytostaattiin, joka on kolmen eri syton yhdiste. Aiheuttaa kuulemma melkein poikkeuksetta pahoinvointia, ja jotenkin luulen, koska olen kaikessa käännynnäinen, ettā saan nuo pahoinvointioireet! Mutta nehān ovatkin sitten ensimmäiset laatuaan, joten kestān ne kuin nainen!

Nyt odottelen sitten niitā entisiā oireita. Makuaiistin menetys, suun limakalvovauriot ja lihaskivut...Mutta niitā ennen: taas Jyväskyläān muuttokuorman kanssa! Tällä kertaa ilman peruukkia ja tuskailua. Jippii! Nyt on helppoa, kun en välitā enāā muiden katseista. Yllättävän nopeasti siihen tottui kuitenkin. Jotkut tuijottavat, jotkut kääntävät päänsā heti pois ja kuka mitenkin kurkistelee, mutta eipā haittaa. Minulla on tāmā viheliäinen tauti, joka sen kaljun aiheutti. Itse en sille voi mitāān, eikā minun nāin ollen tarvitse muita ihmisiā ajatellen pukeutua peruukkiin tai muuhun hārpäkkeeseen. Riittāā, kun olen sinut itseni ja kaljuni kanssa.

Onneksi jostain kumpusi rohkeus. Tai ehkā minulla on se aina ollutkin, mutta nyt sen esillemarssi tuli juuri oikeaan aikaan. Tunnen itseni siis vahvaksi ja normaaliksi ihmiseksi. Tunnen jopa olevani niin terve, etten muistanut, ettā minun ei kannattaisi mennā suuriin väkijoukkoihin sisätiloihin. Olin siis jopa melkein ostanut humppaliput Hamina Tattoo-tapahtuman juhlatelttaan, jonne mahtuu noin 800 ihmistā, kunnes jostain alitajunnasta joku kaveri yritti huutaa ja viittilōidā ettā hei, tajuutko minne olet menossa...

No niin...nyt sitten mietintään, mennäänkö riskillä vai varmistellaanko kiltisti, ettei tule tauteja ja pysytään kaukana remupaikoista ja väkijoukoista...siinäpä vasta kysymys! Menomonot vinossa ja järki päässä - ota siitä nyt selvää. Mutta mietitään, aikaa on vielä. Kotkan Meripäiville aion kyllä mennä tallustelemaan ulkoilmaan! Ihana taapertaa auringossa, katsella kojujen tarjontaa, tavata tuttuja ja ihmetellä. Nauttia virvokkeita (alkoholitonta tosin) ja niin edelleen. Ihanaa! Sen jälkeen sitten mökille taas rentoutumaan. Mutta nyt valmistautumaan huomiseen retkeen Jyväskylään! Seuraaviin kuulumisiin!

6.8.2018

Jyväskylässä käyty ja Meripäivätkin ovat enää historiaa vain. Jaksoin taaperrella hiukan ja tavata tuttuja, mutta selvääkin selvempää nyt on, että kerta kerran jälkeen tämä Möhkösten tappaminen on rankempaa! Aina vain raskaampaa. Jalkaoireet eivät helpota heti ja ääretön väsymys painaa päälle. Helle vielä sitä lisää lietsoo! Mutta ei valiteta, tästä taas noustaan ja näytetään Möhkösille kieltä!

Tukka kasvoi jotain harvaa rairuohoa, mutta päätimme ajella senkin taas pois tyttöjeni kanssa. Näytti jotenkin hassulta ja kun en tiennyt, pysyvätkö nuo onnettomat haivenet vielä päässä vai lähtevätkö nekin, niin pois vain kaikki! Kerran vielä tytöt! Tällä mennään taas.

Viikonloppu oli aika rankka mökillä jalkakipujen vuoksi. Tuntui kuin mökki olisi siirtynyt suuren vuoren päälle, vaikka se ei nökötkään kuin pikku kumpareella vain. Hengästyminen oli kuitenkin sitä luokkaa kuin olisin tehnyt elämäni suurimman urheilusuorituksen. Voi sitä puuskutuksen ja läähätyksen määrää! Sekin toki kuuluu tähän kuvioon, mutta toivottavasti vointi kohenee sitten myöhemmin. Ei ole kiva olla puuskuttava höyryveturi naama punaisena kaiken aikaa. Läähätän ja läkähdyn - minun tunnussanani nykyisin.

19.8.2018

No voi sun perskeles! Olin kyllä tietoinen limakalvojen kuivumisesta, mutta että tällainen Saharan autiomaan kuivuus myös alapään limakalvoilla! On hölvättävä rasvaa, jotta pelkkä liikkuminenkin olisi kivuttomampaa. Eivät ne turhia siis ole ne lehtitorttutaikina puheet...silmän limakalvotkin ovat tiukoilla; vuotavat ja punoittavat jo ties kuinka monetta päivää ja tuntuu kurjalta pitää silmiä auki kirvelyn vuoksi. Erilaisia voiteita ja tippoja kokeiltu on, mutta ei apua.

Eniten tässä huoletti se, kuinka voin käyttää meikkiä, kun meillä on tytärpuolen häät tulossa. Eipä auttanut muu kuin laittaa meikkiä ja irtoripset, jotta olisin edes ollut jotenkuten siedettävän näköinen. Peruuksi tuntui mopilta, edelleen, mutta en tällä kertaa halunnut kaljuna olla kaiken hääkansan töllisteltävänä. Toki näiden juhlien vieraat olivat kyllä niin korrekteja, että tuskin kukaan olisi tuijottanutkaan.

Mutta nämäkin kekkerit nyt ohi - ihanaa oli! Sulhanen oli komea ja morsian kaunis. Ja juhlien tuloksena seuraavana aamuna vieläkin punaisemmat ja turvonneet silmät! Ja ääretön väsymys.

Huomenna pitää sitten mennä ottamaan ihka ensimmäinen cef-coctail, joten sitä ja sen sivuoireita odotellessa sitten. Pitääkin kirjoittaa kilometrin mittainen reseptipyyntö lääkärille: buranaa, somacia, nitrofurua, silmätippoja/-voidetta jne. Eipä siis muuta kuin huomiseen!

20.8.2018

Nyt se on koettu! Pelätty CEF-hoito takana päin ja oikeastaan vähempioireinen kuin Dogetaxal. Paitsi, ensimmäisenä yönä hoidon jälkeen ravasin kuusi kertaa pissalla ja ajattelin että huh, huh...onpas paljon. Mutta se olikin vain alkusoiton tahdit, sillä parin yön jälkeen sitä sitten riitti! En enää edes jaksanut laskea kuinka monesti kävin tuota kullankeltaista nestettä lorottelemassa yön aikana. Kun menin takaisin sänkyyn, tuli uusi lähtö saman tien. Se oli ikävää, mutta ei kivuliasta, jotain hyvää siis. Eivätkä onneksi kertyneet kroppaan vielä lisäämään tätä jo muutenkin rehevää olemustani!
Ei siis muita oireita, ei makuaistin menetystä tai suun limakalvojen palamista lihas- ja nivelkivuista puhumattakaan.

Oi ihanaa, miten hyvältä Elotulien aikaan maakuopassa muhiteltu rosvopaisti maistuikaan! Oli todellinen makunystyröitä hivelevä kokemus pitkästä ajasta. Kaikki siis toistaiseksi hyvin, ei pahoinvointia eikä muutaakaan sellaista epä mukavaa olotilaa. Hyvä näin, seuraavaan CEF-hoitoon voikin sitten mennä rauhallisella mielin, kun vaan varautuu miljooniin yöllisiin pissireissuihin.

29.8.2018

Kääk!! Mitä ihmettä? Pienen pieni näppylä oli viikonloppuna ilmestynyt silmäluomen alle. Ajattelin sen olevan joku finnin pahalaisen alku ja unohdin asian nopeasti. Sitten parin päivän kuluttua alkoi tapahtumaan: ensin pieni punoitus silmän alla, sitten seuraavana aamuna vähän isompi punoitus. Ja turvotus.

Tässä vaiheessa kävin taistoon silmäpusseja vastaan laittamalla kylmät teepussit silmien päälle. Näin kuvittelin, että aamulla on sitten taas siloinen naama peilistä vastassa. Yllätys olikin sitten melkoinen, kun aamulla herätessäni silmä oli todella punainen ja turvonnut! Semmoinen kunnon vesipussi alaluomen alla, varmaan ainakin desi nestettä! Peilistä katsoi siis melkoinen olio tässä vaiheessa.

Pakko oli ottaa yhteyttä syöpäpolille. Nyt eivät taida silmätipat enää auttaa. Käskivät tulla heti, joten Kausalasta Mondeo kiitämään kohti Kotkaa. Odoteltiin siinä sitten tohtorin kutsua ja

kyllähän minä varmaan katseita keräsin...luupiikin takia nilkutin ontuen, pää oli kalju ja puoli naamaa turvoksissa.

Ja ei kun kohti tohtorin huonetta. Sanoinkin lääkärille, että Monsteri tässä tulee, ajattelin mennä missikisoihin! Vähän tohtoriakin hymyilytti - olin varmasti aika "söpö" näky. Mutta lääkäri napitti silmiini ja sanoi, ettei voi minua auttaa. Sen sijaan hän laitto silmäpolille lähetteen, jossa sitten kaksi eri lääkäriä ihmetteli rajua muutosta nassussani. Päätelivät loppujen lopuksi sen johtuvan jonkun ilkeän öttiäisen pistosta. No niin tai näin, sain antibioottisalvan, joka sisälsi myös kortisonia ja pikkuhiljaa turvotus alkoi laskea. Olihan minulla toki apuna myös kaalinlehdet! Ne kun poistavat nestettä.

10.9.2018

Tänään oli viides syto! Loppusuora alkaa jo häämöttää. Yes! Nopeasti on aika mennyt. Tuntui loputtomalta urakalta se kuusi hoitoa kolmen viikon välein. Nyt ollaan kuitenkin jo tässä. Hyvin meni, vielä ei ole muita oireita kuin nilkat taas paksuna. Kaalikääryleet siis taas yöksi jalkoihin...Poistavat kuulemani mukaan nestettä. Ja tietysti pissiralli alkaa taas! Pitäisiköhän majoittua suoraan kylppäriin lattialle, kun viimeksi se oli ihan jatkuvaa...turha ravata sängystä asti koko ajan. No, ehkä se sänky kuitenkin kutsuu ja juostaan sitten taas yksi yö. Mutta kaikki on kotia päin; liikuntaa sekin - pöntölle ja pois, sama toistepäin! Toivotaan, että mitään oireita ei tule.

Kävin jo lenkillä ja sen jälkeen sienimetsässä, tosin ilman saalista. Olihan siellä kyllä niitä pikkukavereita, hirvikärpäsiä, ihan riittämiin. Pitivät kovasti seuraa, kun läiskäytyivät iholle sinne tänne.

Kohta saunan lauteille taas rentoutumaan ja odottamaan huomista päivää. Torstaina on lääkärin vastaanotto ja perjantaina sädehoidon suunnittelukuvaus. Sitten ollaan taas viisaampia.

13.9.2018

Lääkärikäynti meni hyvin. Minun lääkäri onkin maailman ihanin lääkäri! Empaattinen ja sympaattinen, ja hänellä on mahtava tietotaito hallussa. Tunnen todella olevani turvallisissa ja hyvissä käsissä. Kiitos Jenni!

Seuraavana päivänä olikin sädehoidon suunnittelukuvaus ja sekin meni mukavasti. Nyt vain sinitellään enää viimeiseen sytoon ja sen jälkeen keho lepäilee muutaman viikon, jonka jälkeen alkavat sädehoidot. Kuulemma lastenleikkiä sytojen jälkeen, mutta sen näkee sitten.

Aika on kulunut todella sukkelaan ja nyt se huristaa taas vieläkin kovemmin; suunnittelen äitini kanssa yhteisiä juhlia tuonne joulukuulle, jolloin juhlimme meidän molempien synttäreitä yhdessä. Ja ne ovatkin sitten pirskeet! Naamiaiset! Ihkua!
Nyt vain pohtimaan, miksikä minä sinne pukeudun. Vaihtoehtoja löytyy pilvin pimein, joten valinnan vaikeus tulee. Mutta ihana suunnitella kekkereitä. Tuolloin minulla on kaikki hoidotkin takana, joten sitten ilo irti ja kannat kattoon!

Nyt ulkona on mahtava auringonpaiste sateen jälkeen, joten ei kun töppöstä toisen eteen ja lenkille! Vedän ulkona keuhkoni täyteen raitista ilmaa ja nautin täysin siemauksin syksyisen kauniista säästä.

1.10.2018

Tämä päivä jää mieleeni, sillä eilen oli viimeinen sytostaattihoito! Ja se energian määrä joka siitä tuli...no, voihan olla kortisonillakin osuutta asiaan, mutta niin reipas olin kotiin tultuani, että nappasin polkupyörän varastosta ja lähdin kruisailemaan.

Poljeskelin Haminaan saakka vanhempieni luo kahveelle. Ja takaisin vielä. Yhteensä 36 kilometriä, joten ei hullummin syton jälkeen! Joku voi tietysti pitää jonkinlaisena hulluutena lähteä noinkin pitkälle pyöräretkelle, mutta vointi oli mahtava ja jalat vaan veivasivat. Pyörä kulki kuin myrskytuuli! Takaisinpäin vauhti vähän hiipui, kun vastassa oli oikea vastatuuli. Mutta se riemun määrä ja hyvän olon tunne!

Nyt on seuraavana vuorossa sädehoidot. 25 sädehoitokertaa, jotka alkavat 22.10. Sitten ravataan Careassa viitenä päivänä viikossa ja samalla tässä aletaan odotella jo hiustenkin kasvua! Jeee! Voi olla, että rairuohon ja Mikko Mallikkaan sekoitus pitää ajella vielä kerran pois, mutta katsotaan. Elämä alkaa pian siis olla taas normaalissa uomissaan.

13.10.2018

Punaista, oranssia, keltaista, pilkahdus vihreää...voi tätä syksyn väriloistoa! Molemmat tyttäreni saapuivat kotiin viikonlopuksi, ja toinen jääkin syyslomalta, mutta ehdimme yhdessä piipahtamaan mökille vielä pariiksi päiväksi kera mummin ja papan.

Saunoimme ja höpötimme ja kyllä meillä oli taas niin mukavaa! Hömppäjuttuja ja vielä vähän enemmän hömppää. Ajattelin, kuinka onnekas olen, kun minulla on niin ihanat lapset ja vanhemmat. Toki myös ihana aviomieheni ja muut sukulaiset, mutta he eivät tällä kertaa päässeet ilakoimaan kanssamme.

Mökillä on niin hyvä olla - verenpaineet ovat loistavat, ruoka maistuu liiankin hyvin ja saunan lauteilla kaikki maailman murheet unohtuvat. Ainut miinus on ulkoilu näin pimeänä syysaikana. Sitä kun joutuu välillä yöllä ravaamaan montakin kertaa pissillä, niin alkaa ottaa päähän kiivetä aina yläkerrasta alas ja siitä vielä pihan perälle huussiin...Ratkaisu on tietysti

siihenkin pulmaan yksinkertainen: otin kauniin, pinkin muoviämpäriin yläkerran terassille ja sinne sitten lorottelemman yön pimeydessä...

Tässäkin tuli vielä tosin yksi asia mieleeni...että kun nyt istun tässä onnellisesti lorottelemassa ämpäriin, niin toivottavasti lepakot eivät huomaa minua ja lampun kajoa pimeydessä! Siinäpä olisikin farssin ainekset, kun yrittäisin pissiä ämpäriin ja huiskia lepakoita samalla kauemmas. Kerran, tai itseasiassa parikin kertaa, meillä on ollut lepakkojahti mökillä ja minusta ne oliot ovat hyvinkin epämiellyttäviä. Hyi sentään. Mutta sain siis pissiä autuaan onnellisina terassilla ilman lepakoiden häirintää eikä tarvinnut siis tallustaa pihan perälle. Näppärrää!

16.10.2018

Nyt on vointi hyvä, sädehoitoja odotellaan ja kovalla tohinalla suunnitellaan äitini kanssa joulukuun alkuun niitä aiemmin mainittuja, yhteisiä synttärijuhlia noin sadalle hengelle. Tässä taas aika rientää kuin siivillä! Kyseessä siis tosiaan naamiaisjuhlat, joten nyt nettikauppaan asuja katsastamaan.

Möhkösten taru alkaa pian olla loppumassa, sädehoitojen jälkeen vielä Tamofen-lääkitys viideksi, ellei jopa kymmeneksi vuodeksi, ja vähän vasta-ainepiikkiä reiteen (14 kertaa, yksi aina kolmen viikon välein). Luulenpa, että Möhköset on nujerrettu jo, mutta varmistellaan vielä kaikin konstein. Rankka matka, mutta tästäkin selvitään tahdon, suvun ja ystävien voimalla!

20.10.2018

Mene, mene, mene...takaraivossa tasaisin välein jokin kolkutteli ja hoputti.

Joukkotarkastuspapa! Olin siirtänyt siihen menoa kahdesta syystä; pelkäsin, että sieltäkin löytyisi jotain möhkösiä ja toinen syy...kaikki Papa-näytteen ottajat olivat entisiä työtovereitani.

En millään olisi halunnut lömpsiäni heille vilauttaa, mutta minkäs teet! Näyte oli pakko ottaa ja niinpä sitten ajattelin, että menköön. Sama tavarahan se on eri paketissa, joten ei kun rinta rottingilla jalat haralleen lavitsalle. Ihan kuin ei tässä mitään olisi, antaa mennä vaan. Nopeasti se tietysti kävi, etenkin kun ihana ja taitava entinen kollega sen nappasi. Kiitos hänelle! Tehty! Nyt sitten odotellaan vastauksia tulevaksi.

Maanantaina, 22.10, sitten koitti ensimmäinen sädehoito. Siinä makoilin sängyllä ja kone teki töitään. Minulle sädetys tehdään siten, että keuhkoihin vedetään ilmaa ja sitten pidätetään hengitystä hetken. Nenässä on nipsu varmistamassa, ettei sieltä ilmaa karkaa. Vaikeaa kuitenkin tuo hengittäminen - välillä keuhkot liian täynnä ja välillä vajaana. Mutta ehkä harjoitus tekee mestarin. Onhan näitä harjoituskertoja tässä nyt se 25 kappaletta, joten on aikaa opetella. Pian taas lähden ottamaan tämän päivän sädeannoksen, mutta sitä ennen ehdin vielä pyöräyttää pellillisen jos toisenkin lihapullia. Niitä odotettuja juhlia varten! Njam!

30.10.2018

Tämän päivän jälkeen jo kahdeksan sädehoitokertaa takanapäin! Nopeasti tuo aika kulkee - pian kaikki kerrat käyty ja sitten alkaa se pelätty tablettilääkitys...uteliaana ja tiedonjanoisena ihmisenä olen kahlannut netistä kaikki kauhukertomukset, jälleen kerran läpi. Nyt tiedän, mitä Tamofen -lääkitys voi aiheuttaa.

Tuntuu, että tiedossa on taas lihomista muutaman pullataikinan verran. No, eihän sitä pitäisi linjoja niin ajatella tällaisessa tapauksessa, mutta kun kaikki olisi helpompaa vähän kevyempänä. Sen takia olenkin yrittänyt syödä terveellisemmin, käydä jolkuttelemassa lenkillä ja jopa kaivanut kuntopyörän esiin! Veivaan sitä iltaisin ja tunnen joka polkaisulla kuinka läski sulaa! Tai ainakin se pistää kovasti huohottamaan, vaikka vastuksilla en kyllä pääse kovasti leuhkimaan - kakkosella aloitellaan, joten kymppiin on vielä rutkasti matkaa. Mutta kyllä se tästä lähtee.

Varmasti ne mahdollisesti jossain vielä lymyilevät Möhkösetkin pelästyvät, kun kehoon tulee liikettä niin että tanner tömisee. Miettivät varmaan, että turkanen, mitä tämä nyt on...kutistuvat kokoon jo pelkästä säikähdyksestä. Pian onkin taas lähdekösiä pelottelemaan sädehoitoon, mutta jatketaan tarinointia pian.

1.11.2018

Oi voi...Murheiden määrä siis täytyy ilmeisesti pysyä vakiona...Vanhemmalla tyttärelläni, Emmi-Gretalla, puhkesi epilepsia. Tai oikeastaan hän sai siis epileptisen kohtauksen. Diagnoosia ei voida asettaa ennen kuin kahden kohtauksen jälkeen, mutta kuitenkin. Noin vain ykskaks!

Äidin sydäntä vain raastoi, kun kuulin, että hän oli saanut yöllä kohtauksen. Ja ypöyksin toisessa kaupungissa. Voi kuinka se sattuu, kun en ollut hänen tukena silloin kun sitä tarvittiin. Ja nytkään en voi olla siellä, koska minulla on nämä säteilyt menossa. Onneksi hän on reipas tyttö ja tiedän, että hän pärjää hyvin, mutta silti olisin mieluusti hänen rinnallaan nyt. Lapset ovat aina lapsia, vaikka he olisivat jo aikuisia.

Tiedän sen jo siitäkin, että oman äitini sydäntä raastaa, kun minun kehooni tupsahtivat Möhköset. Ikää on jo 50, mutta olen kai se pieni tyttönen vielä. Mutta tunteilu nyt sikseen. Pian on edessäni jo kolmastoista kerta sädehoitoa. Nopsasti nämä kerrat vähenevät. Pian nämäkin ohi, ja sitten alkaa tablettihoito!

16.11.2018

Hassun hauskaa - tukka kasvaa vinhaa vauhtia! En tiedä mitä sieltä tulee, mutta nyt se näyttää jo siltä, että pään päällä on muutakin kuin sitä rairuohoa. Ensin hiukset kasvoivat ikään kuin "mohikaaniksi" keskelle päätä, mutta nyt näyttäisi siltä, että alkaa taipua jo vähän sivullekin! Yes! Mitähän sieltä tuleekaan...

Ja tämän päivän ihana uutinen: posti toi kuoren, jota olin odottanut. Se Papa -vastaus. Vähän jännitti, kun avasin kuoren, sillä pikkupeikkona pään syvimmissä sopukoissa pelkäsin kuitenkin, että mitä jos sieltäkin löytyy jotain. Mutta puhdasta tuli; ei solumuutoksia. Tätäkin voisi juhlistaa jotenkin! Aina löytyy jokin aihe, jolla itseään voi piristää, jos siltä tuntuu. Sädehoitokin on tänään jo saatu ja lenkillä on käyty, joten mitäs nyt? No kauppaan siis. Aion tehdä tyttärelleni tuliaisiksi kakun, kun menemme Joensuuhun lauantaina häntä katsomaan ja piristämään vierailullamme. Ja äidiltä kuulin, että hän aikoo paistaa keitinlihapirakoita! Ei kun nakit messiin ja menox. Kiva kun vanhempani lähtevät myös mukaan. Ja samalla pääsemme siis nauttimaan niistä ihanista piirakoista. Ihana äiti, kun jaksat niitä väkertää matkaan mukaan! Kyllä lapsonen yllättyy ja vyötärönseutu minulla taas kiittää. Johan tässä on kaalia puputettukin, joten on ihan paikallaan välillä herkutella. Nyt siis kauppaan kakkutarpeita hakemaan ja kenties tapaamaan samalla tuttuja.

18.11.2018

Aika kuluu ja sädehoitokerrat vähenevät. Viime yö meni vähän valvoskellessa, kun tyttäreni meni uni EEG-tutkimukseen. Sitä varten piti olla hereillä, joten tietysti tämä kanaemokin valvoskeli. Kuuluu asiaan, äidit ovat sellaisia. Hyvin meni tutkimus ja lapsi pääsi kotiin nukkumaan.

Kohta Toyota starttaa taas raitille sädetykseen. Mitään oireita ei ole tullut, iho näyttää ihan normaalilta eikä palamisen jälkiä ole. Leikkauksen jälkeinen "Soturin merkki", kuten mieheni sanoo, näkyy myös hiukan jo haalistuneen. Toivottavasti tulee se päivä, jolloin arpikin katoaa kokonaan ja Möhköset ovat enää vain paha muisto jossain mielen sopukoissa. Toivotaan, että jokainen sädekerta pelottaa niitä niin paljon, että kutistuvat ja katoavat kokonaan pois. En tarvitse niitä kavereiksi ja niitä ei jää kukaan kaipaamaan, joten kadotkoon ja pysyköötkin poissa.

22.11.2018

Jäljellä on vain yksi ainoa kerta. Tarkoittaa sitä, että huomenna on viimeinen sädehoitokerta! Nopsasti on viisi viikkoa kulunut. Tänään oli lääkärin aika ja kaikki on hyvin. Tai no, niin hyvin kun tässä tilanteessa voi olla. Verikokeiden tulokset olivat ok ja vointi hyvä. Kohta alkaa Tamofen -lääkitys viideksi, ellei jopa kymmeneksi vuodeksi, jolla pyritään myös siihen, etteivät

syöpäsolut pääsisi enää villiintymään. Ja vielä Herceptin vasta-ainepistokset ainakin 12 kertaa. Kova paletti, mutta kovilla niitä vihulaisia pitää ampuakin!

Joulukuun kahdeksantena päivänä on sitten ne suuret ja odotetut synttärjuhlat. Tänään pyysinkin lääkäriltä lupaa aloittaa Tamofen -pillerit vasta juhlien jälkeen, sillä ne saattavat aiheuttaa muun muassa kuumia hikoilupuuskia. En siis millään tahtoisi valua hikeä ja näyttää suihkussa olleelta möröltä tai uitetulta koiralta äidin ja minun juhlissa. Lääkäri antoi luvan, joten voin rauhassa säteillä kuin rinsessa konsanaan. Olemme juhlan Velho-kuningattaria äitini kanssa.

Mitähän tästä kaikesta tulee...välillä iskee paniikki juhlien suhteen, mutta kaikki ihanat sukulaiset ja ystävät tekevät juhlastamme varmasti ikimuistoisen! Ja jos jokin menee pieleen, se ei haittaa! Elämähän tämä on! Kaikki ilo irti tässä tapauksessa. Pitää kerätä kovasti voimia, jotta jaksaa valvoa pitkään. Sänky yleensä kutsuu jo aikaisin, mutta nyt pitää laittaa vain korkkarit kattoon ja antaa palaa. Ainakin niin kauan kuin jaksaa! Nyt siis maate, kun vielä ehtii!

25.11.2018

Tohotusta kaupasta kauppaan...tämä puuttuu, tuota lisää, tämä ei mitenkään riitä, onko se ja se hankittu...ihana järjestää kekkereitä! Oikeasti on! Puuhaa riittää, mutta lopussa kiitos seisoo, sanotaan. Tämä on kyllä oikeasti oikein hyvän mielen terapiaa. Sielu ja ruumis voivat hyvin, eikä aikaa jää mietiskellä menneitä Möhkösiä tai niiden mahdollista uutta hyökkäystä. Olen kyllä ollut reipas! Serkkutyttöni Eija ja hänen tyttärensä Vilma, minun kummityttöni, ovatkin muistaneet minua reippauslahjoilla! Kiitos tytöt! Tälläkin hetkellä kuulemma odottaa joku lahja ja harmittaa, että en tänään enää jaksaa lähteä sitä noutamaan. Uteliaisuus on kyllä suuri! Mutta piparinleivonta vielä hiukan kesken ja jalat kipeenä kauppoilla ravaamisesta. Kuinka joku voi oikeasti nauttia siitä, että kipittää kaupasta kauppaan...etenkin jos ei löydä mitään.

Etsin samalla talvitakkia itselleni. Valikoimaa on, vaikka kuinka, mutta juuri se minulle tarkoitettu takki puuttui. Nyyh ja niif! Väärä väri, muoto, koko ja vaikka mitä asioita löysin sovittamistani takeista. Mutta kyllä se oikea vielä eteen tulee! Pian koittaa taas se aika illasta, jolloin pääsen tuonne suomalaisten taivaaseen eli saunaan. Ketarat suoriksi ja silmät kiinni...luksusta! Anna hetki vain itsellesi, rentoudu ja nauti. Pyyheliina tissin päälle ja menoksi. Pääsi näet palamaan kuitenkin rasvaamisesta huolimatta, joten nyt on suojeltava rintavarustusta ja myös kainaloa. Mutta siltikin nyt sinne saunan lämpöön.

28.11.2018

Voi himpskatti! Palanut iho jatkoi palamistaan ja nyt on sitten kainalo auki! Sillä lailla niin kuin vereslihalla, päällimmäinen kerros kuoriutunut pois - Oi voi. Nyt kyllä koskee. Punoittaa ja on

arkakin. Nännin pääkin on palanut! Jos vain hipaisee vaikkapa puseroon, sattuu aivan tolkuttomasti. Nyt sitten aviomieheni pitää myös näppinsä kurissa eikä nipiste! Muuten täältä kumpuaisi inkkarihuuto, joka kuuluisi Kotkasta aina Kausalaan saakka! Sehän tietysti sopisi, sillä hänhän puhuu leikkausarvestani soturin merkinä. Lienen jo sen aiemminkin maininnut.

Saunakielto ja keittosuolahaude yhdistettynä ilmakylypyihin. Siinä ovat hoito-ohjeet. Niinpä minä nytkin tätä kirjoittaessani siis heilun täällä rintavarustus paljaana ja tuulettelen palovammaa. Eilen oli myös luupiikki jalassa kiusana, joten minun pukeutumistyylini oli vallan erikoinen; korkkarit ja leggarit! Korkokenkä auttaa luupiikkiin ja rintavarustus sai tuuletusta. Onnekseni meille ei pääse ilman avainta kukaan, ja jos ovikello olisikin soinut, olisin ehtinyt hakea jotain retonkia tämän koko komeuden peitoksi. On tämä aika näky, kun missinmitoista ja pienistä, sievistä rinnoista ei voi puhua samana päivänäkään minun ollessani kyseessä! Uh! Peilit piiloon! Mutta täällä siis kekkaloin nyt näin. Toivotaan, että paranee juhliin mennessä!

10.12.2018

Juhlat juhlistu! Ja kunnialla kaikki sujui. Jaksoin hyvin ja juhlaväki riemuitsi. Tanssijalkakin nousi kepeästi hyvän bändin ansiosta. Janojuomaa riitti ja ruokaa jäi yllin kyllin. Varattiin sitten reilusti, ettei vaan lopu...ihanaa kun niin moni osallistui juhliimme! Kiitos kaikille; teitte juhlastamme täydellisen! Naamiaiasujakin oli laidasta laitaan, melkein kaikki olivat pukeutuneet joksikin.

Ensin siis juhlahumua aamuyön tunneille saakka, sitten aamulla siivoamaan ja korjaamaan jäljet. Koristelu vei kuusi tuntia ja koristeiden purku vain noin puolitoista tuntia. Saimme tosin jättää pöydät ja tuolit seuraaville juhlijoiille valmiiksi, joten se helpotti suuresti omaa urakkaamme.

Kaiken tämän hössötyksen jälkeen sitten auton keula kohti Joensuuta! Eikä edes väsyttänyt pitkä ajomatka. Taisi olla vielä niin juhlamieli. Mutta arki koittaa aina juhlan jälkeen. Kainalokin vielä vähän auki, mutta paranemaan päin jo. Maanantaina on edessä sitten sydämen isotooppikuvaus, jossa katsotaan sydämen pumppausvoimaa. Herceptin -piikit rasittavat vuorostaan sydäntä, joten nyt sen tarkkailu on tarpeen. Hoh hoijaa!

Mutta näinhän se on tehtävä, kyllä ne ammattilaiset tietävät mikä on parhaaksi. Nyt olen syönyt jo kuusi päivää Tamofenia, ja joka päivä tutkin, onko paljon turvotusta! Sormet ainakin ovat kuin nakkimakkarat, muusta kropasta puhumattakaan. Kuntokuuri kutsuu, heti tai ainakin heti joulun jälkeen!

17.12.2018

Sydämen isotooppi takana ja nyt odotellaan vastauksia. Tällä käynnillä sain kyllä muuten positiivisia uutisia; painoni olikin täsmälleen sama kuin leikkauspäivän aamuna! Yes! Tästä suunta siis vain alaspäin.

Jokunen henkilö on kyllä huomautellut tässä syöpämatkani varrella, että oletpas sinä lihonut paljon. Tahdittomuutta, sanoisin minä! Miten jotkut voivat päästellä ulos sammakoita tietämättä faktoja. Ajattelinkin viedä kirjallisena painotaulukon näille nälviöille, jotta saavat sitten seurata miten elopaino vaihtelee! Siitä saitte! Ehkä vaan näytin vielä normaalia suuremmalta kun pää oli pieni ja karvaton...

28.12.2018

Nyt on sitten joulun riemukin takana. Kinkut ja laatikot nautittu, lahjakääröt avattu ja vietetty hektisiä päiviä. Joulurauhasta ei meidän perheessä voi puhuakaan, kun olemme lentäneet taas Kotka-Kausala-Hamina -akselia edestakaisin. Mutta toisaalta, minkä luonnolleen voi? On kiva kokoontua yhdessä ja nauttia siten sosiaalisesta menosta.

Arki koittaa kuitenkin juhlinkin jälkeen ja kaupasta tarttuikin jo mukaan rahkaa ja mehukeittoa - näillä sitten autetaan arkeen paluuta ja jospa se vaakakin alkaisi näyttää alempia lukemia! Näillä mennään. Pian onkin lähdeävä vielä Careaan vasta-ainepiikille ja sitten taas raitille. Tällä kertaa auton nokka kääntyy kohti Kausalaa.

3.1.2019

Vuosikin vaihtui ja toivotaan nyt sitten parempaa Uutta Vuotta! Olihan noita vastoinkäymisiä jo tarpeeksi. Nyt on sitten aikaa levätä ja hemmotella itseäni vielä muutamia viikkoja ennen töihin paluuta. Nyt elän vain itselleni; syön terveellisesti, ulkoilen, lepään...nukun vaikka päikkärit, jos siltä tuntuu!

Kuitenkin...mistä se johtuu, että jos nukkuu päiväunia ja katselisi kauniita unikuvia, tuntuu kuitenkin niiden jälkeen kuin olisi syntiä tehnyt? Päiväunien jälkeen siis. Ihmismieli on semmoinen kummallinen juttu, jotta ihan kuin omatunto kolkuttaisi, että ei saa nukkua päivällä. Hassua. Mutta toisaalta, äitinikin aina sanoo, että sano sille omalletunnolle, että on hiljaa, ei siltä ole mitään kysyttykään! Että sillä lailla.

Lopuksi

Vuodenajat ovat olleet vahvasti mukana syöpämatkallani. Ensin oli kevät ja leikkaus, sitten pitkä, kuuma kesä ja sytostaattihoidot, syksy toi tullessaan sädehoidot ja nyt talvikausi ja

toipuminen. Kroppa on ollut kuitenkin melko kovilla, vaikka sitä ei silloin ajattele, kun voi suhteellisen hyvin.

Pitkä matka jo kuljettu, että on päästy tähän pisteeseen, jossa nyt ollaan. Kokonaisuutta ajatellen, olen kyllä aika vähillä sivuoireilla päässyt. Lämpimiä ajatuksia heille, joiden taivalta on varjostanut pahoinvointi ja kiputilat. Nyt tuntuu siltä, että syövän diagnosoimisesta tähän hetkeen on kulunut vain tovi. Aika on mennyt nopeasti ja pian saan sanoa piut paut syöväälle ja palata töihin!

Elämäni siis kuitenkin jatkuu normaaliin tapaan rintasyöpään sairastumisesta huolimatta. Menen päivä kerrallaan, ja koskaan ei voi tietää, uusiiko syöpä. Sitäkään ei voi pohtia koko aika. Vasta-aine hoidot jatkuvat vielä kymmenen kertaa ja tabletteja popsin vielä viisi tai jopa kymmenen vuotta. Halusin tällä omalla tarinallani syöpään sairastumisesta kertoa, että jokainen päivä on kuitenkin yksi lisää jo elettyä elämää. Älä jää yksin surun ja murheen ympäröivään maailmaan, vaan elä jokainen päivä nauttien kaikesta siitä, mitä sinulla on. Tämä oli minun keinoni selviytyä Möhkösistä, jollekin toiselle voi olla parempi joku toinen tapa käsitellä asiaa. Huumorin kukka kuitenkin auttaa monessa asiassa, vaikka olisi kyse vakavastakin sairaudesta.

Haluaisin lopuksi kiittää kaikkia rakkaita läheisiäni, sukulaisia, työtovereitani, ystäviäni, hoitohenkilökuntaa ja lääkäriäni Kotkan Carean Syöpäpolilla ja kaikkia teitä, jotka olette jaksaneet kuunnella minua ja tukeneet minua tässä Möhkösten yllättämällä taipaleellani. Ilman teitä olisi tämä tie ollut kivinen ja myrskyinen, mutta sain teiltä voimaa tarpoa eteenpäin koko ajan sen kuuluisan suomalaisen sisun avulla. Kiitos Teille!

Kiitos kanssasisareni Minna, joka olet käynyt saman läpi kuin minäkin ja olet suuresti auttanut omakohtaisilla kokemuksillasi yhdessä Timon kanssa, ja erityiskiitos Tanjalle; yhdessä matkasimme tämän reissun ja suuntaamme katseet kohti tulevaa entistä vahvempina! Meitä ei niin vain nujerreta!

Tästä eteenpäin elämäni taas "normalisoituu". Palaan työelämään maaliskuun alussa ja saan olla taas osa ihanaa työyhteisöäni. Täältä tullaan siis, kamut! Ja elämä! Ehkäpä kuulette vielä minusta!

Tässä vielä lopuksi oma diagnoosi lääketieteellisin termein:

C50.41& Ca mammae l.sin ductale gr 1, 9 mm T1bN0 (0/1imusolmukemetastasointi), ER100%, PR100%, Ki67 15%, HER2+ (ISH)

C50.49& Ca mammae l.sin tubulare gr 1, 9 mm, ER80%, PR90%, Ki-67 10%, HER2-

